

ПАСХА 2005

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Преосвященним Архіпастирям, Препродобним Пастирям, Монашествуючим і Вірним Православної Церкви в Америці.

Дорогі возлюбленні у Господі:

Ще раз ми вітаємо один одного цими радістними словами, словами які не тільки втілюють сутність нашого Пасхального святкування, але і втілює саму сутність нашої віри і надії в любові до Нашого Господа.

В центрі нашої віри є слова Святого Павла: „ Коли Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, і віра наша даремна.” Бажаючи урегулювати все створене наш Творитель, єдинородний Син Божий взяв нашу людську плоть. Він увійшов в людську історію, в час і місце, як один із нас. Він прийшов, що би не служили Йому, але скорше послужить всім. І таким чином, Він показав, що Бог „ не є Бог мертвих, але живих” (Матфія 22:32), Бог Котрий возлюбив і преобразив Своїх людей і всього творіння із такою інтенсивністю, що Він зволив умерти, що би життя могло правити. Своєю смертю і воскресінням, Він нас вів у нову обіцяну землю, там де немає ні болю, ні журби, ні скорботи, але життя безконечне. Це є та дійсність, яку ми прославляємо цими простими, але глибокими враженнями нашої віри, „ Христос Воскрес! Воістину Він воскрес!”

P.O. Box 675
Syosset, NY 11791-0675
Tel: 516.922.0550
Fax: 516.922.0954
Website: www.oca.org

Chancellor:
Protopresbyter
Robert S.
Kondratich

Як Православні Християни, усі ми, неможемо були задоволенні проголошуючи ці слова лиш до „наших.” Перед Його Вознесінням, воскреслий Господь наказав, що би ця добра новина Його Воскресіння була проголошена до всіх народів, до тих, хто продовжує сидіти в темряві, до тих, хто ще немає ніякої надії. Хто серед нас може сумніватися в тому, що світ, в якому ми живемо і суспільство, в котрому ми пануємо, знаходиться у відчайдушній потребності цього нового життя, яке і далі сіє від пустої могили Христа? Є багато, хто бачить сучасну культуру як „культуру смерті”, людство котре оцінює життя лиш тільки до степені, яке має деякі „продуктивні значення,” чи „юнацьку енергію.” Нещодавні події підтверджують те, що життя є, в багатьох випадках, показується як тимчасове і недоступне, як здається немає ніякого значення, ніякої цінності по відношенню до інших. Замість того, що-би падати у безнадійність, яка пробує найти заспокоєння „смерть із гідністю” із іншими порожніми почуттями, чи ми не є викликанні, що би ділити сміливо із гідністю, предоставленого до всього творіння через воскресіння? Хіба істине достоїнство не знайдено у правді, що Бог так любить світ, що Він виправляє це від іменні вічного життя, як „Бог

живих?” І чи є недостойне те, що Він представляє „кожній людині, хто прийшов у світ,” знайдений і вдосконалений в „ житті для світу, що прийде,” в яких правдивих достоїнствах незнайдено ні хвороби, ні журби, ні скорботи, але життя безконечне?

Своєю смертю, Христос виніс високу повагу; через Своє Вскресіння, Він удостоїв нас, і всього творіння, ділить з нами Свою кінцеву перемогу і божественну славу, приносячи нам від краю безнадійності до радості вічного життя. Чи можемо ми, протягом цього святого часу року і далше, не тільки прославляючи це, сутність нашої віри, посеред нас, але чи можемо ми захоплювати кожну можливість прославляти, як робили це апостоли, Воскресшого Господа і вічного життя, яке Він дає нам і до всіх тих, хто ще не прийняв Його.

Із любов'ю в Воскреслому Господі,

+ГЕРМАН

Архієпископ Вашингтонський
Митрополит Всієї Америки і Канади